

Ümit

Öğretmenlerden Eserler 4

Ümit

Levent ÜZER, Sevim ATAKAN ÜZER, Şeymus ÖZPOLAT, Sultan ÖZPOLAT, Melike KIZILTOPRAK, Elvan ALYILDIZ, İlknur AKYÜREK TEKE, Sami AKKUŞ, Mehmet ŞİMŞEK, Veysel DUMAN, Cihan ÖZTÜRK, Mehmet DOĞRU, Serdal ŞİMŞEK, Duygu GÜNGÖR GÖRGÜLÜ, Nuray ULUÇAY, Beyza CANLI, Efser ÇAĞLARCA, Abdullah YALÇIN, Taner TENKOĞLU, Melike TENKOĞLU, Murat ER, Nevin ERGÜL, Gülcan BAŞMAN ÜNAL, Ebru SAYAK, Uğur SAYAK, Mustafa DİŞBUDAK, Tuğba HELVALI, Türkan AKAY, Raksan YAMAN, Zeynep GÜNEY, Emre TANÇ, Rukiye MERT TANÇ, Handan ÖZGÜLER, Ünal AÇIK, Selami DEMİR, Mehmet ÜNLÜ, Özlem TUNCA, Abdulkadir UZUN, Ömer GÜLLÜ, Hanife DURAK, Ceyda TERZİOĞLU, Aysun DURGAR, İbrahim Halil DOĞRUER, Zafer DAŞDEMİR, Süheyla ÇOLAK, Barış KÖSEDENİZ, Mehmet BAL, Hüseyin ATEŞ, Ayhan ÇABUK, Safiye ULUCAN, Yasemen ÖZADAM, Suna Yoldaş ÖZDEMİRÇELİK, Özcan BAKIR, Güven BAĞCI, Oğuzhan KAYA, Hıdır ERDOĞAN, Rukiye AKYİĞİT, Zafer YEŞİLTAŞ, Çetin GÜL, Nüferiye Demet KARAKOL, Funda ŞİMŞEK, Zülfikar SAMUR, Gözde SAMUR, İsmet ACAR, Feyza DEMİRTAŞ, Nergis YILMAZ, Aysun ERTON, Serdar GÜNEŞ, Ayşe ÖZTÜRK, Dilek SARAN

Kapak Tasarımı
Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj ve Editör
Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör
Esma Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Mart 2024

ISBN
978-605-184-781-8

Yayınevi
SAGE Yayıncılık Rek.Mat.San.Tic.Ltd.Şti. Kazım Karabekir Caddesi
Uğurlu İş Merkezi No: 97/24, İskitler - Ankara
Tel: 444 9 296, Sertifika No: 47603, Ankara/TÜRKİYE

Baskı
BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Serhat Mahallesi Uzayçağı Caddesi, 1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA
Tel: 444 9 296, Matbaa Sertifika No: 41356, Ankara/TÜRKİYE
bilgi@bizimdijital.com, www.kitapbastir.com, www.bizimajans.com

Kitapta yer alan yazı ve şiirlerin sorumluluğu yazarına aittir. Kaynak gösterilmeden yazı ve şiirlerin paylaşılması yasaktır Her bir yazarımız elindeki kitapların tüm haklarına sahiptir. Tüm eserlerin telif hakkı yazarına aittir. Yayınevi, eserlerin telifini, yazarların yazılı izni olmadan sahiplenemez.

İÇİNDEKİLER

<i>Levent ÜZER</i>	7
<i>Sevim ATAKAN ÜZER</i>	11
<i>Şeyhmus ÖZPOLAT</i>	13
<i>Sultan ÖZPOLAT</i>	15
<i>Melike KIZILTOPRAK</i>	16
<i>Elvan ALYILDIZ</i>	17
<i>İlknur AKYÜREK TEKE</i>	19
<i>Sami AKKUŞ</i>	21
<i>Mehmet ŞİMŞEK</i>	23
<i>Veysel DUMAN</i>	24
<i>Cihan ÖZTÜRK</i>	25
<i>Mehmet DOĞRU</i>	27
<i>Serdal ŞİMŞEK</i>	28
<i>Duygu GÜNGÖR GÖRGÜLÜ</i>	29
<i>Nuray ULUÇAY</i>	30
<i>Beyza CANLI</i>	31
<i>Efser ÇAĞLARCA</i>	32
<i>Abdullah YALÇIN</i>	34
<i>Taner TENKOĞLU</i>	35
<i>Melike TENKOĞLU</i>	36
<i>Murat ER</i>	37
<i>Nevin ERGÜL</i>	39
<i>Gülcan BAŞMAN ÜNAL</i>	40
<i>Ebru SAYAK</i>	41

<i>Uğur SAYAK</i>	43
<i>Mustafa DİŞBUDAK</i>	45
<i>Tuğba HELVALI</i>	47
<i>Türkan AKAY</i>	48
<i>Raksan YAMAN</i>	50
<i>Zeynep GÜNEY</i>	56
<i>Emre TANÇ</i>	58
<i>Rukiye MERT TANÇ</i>	60
<i>Handan ÖZGÜLER</i>	62
<i>Ünal AÇIK</i>	67
<i>Selami DEMİR</i>	69
<i>Mehmet ÜNLÜ</i>	70
<i>Özlem TUNCA</i>	72
<i>Abdulkadir UZUN</i>	75
<i>Ömer GÜLLÜ</i>	79
<i>Hanife DURAK</i>	82
<i>Ceyda TERZİOĞLU</i>	84
<i>Aysun DURGAR</i>	86
<i>İbrahim Halil DOĞRUER</i>	88
<i>Zafer DAŞDEMİR</i>	90
<i>Süheyla ÇOLAK</i>	91
<i>Barış KÖSEDENİZ</i>	92
<i>Mehmet BAL</i>	93
<i>Hüseyin ATEŞ</i>	94
<i>Ayhan ÇABUK</i>	95
<i>Safîye ULUCAN</i>	96
<i>Yasemen ÖZADAM</i>	97

<i>Suna Yoldaş ÖZDEMİRÇELİK</i>	98
<i>Özcan BAKIR</i>	99
<i>Güven BAĞCI</i>	103
<i>Oğuzhan KAYA</i>	105
<i>Hıdır ERDOĞAN</i>	106
<i>Rukiye AKYİĞİT</i>	107
<i>Zafer YEŞİLTAŞ</i>	109
<i>Çetin GÜL</i>	110
<i>Nüferiye Demet KARAKOL</i>	111
<i>Funda ŞİMŞEK</i>	112
<i>Zülfikar SAMUR</i>	113
<i>Gözde SAMUR</i>	114
<i>İsmet ACAR</i>	115
<i>Feyza DEMİRTAŞ</i>	116
<i>Nergis YILMAZ</i>	117
<i>Aysun ERTON</i>	118
<i>Serdar GÜNEŞ</i>	119
<i>Ayşe ÖZTÜRK</i>	120
<i>Dilek SARAN</i>	122

*Ümit ile yol alır, karanlık sularda, rotasız gemi
Ümit ile yanar yürek, platonik aşklarda, sessizce
Belki lezzeti buradadır, bilinmezliğin, gizli güzelliğinde
Anlatılamaz bu sevda, ümitsiz kalplere, kederlere...*

LEVENT ÜZER

Adım Levent ÜZER 25.04.1972 yılında Osmaniye'nin Kadırlı ilçesinde doğdum. İlkokul ve Ortaokulu Osmaniye'nin Sumbas ilçesi Reşadiye köyünde okudum. Liseyi Kadırlı'de bitirdikten sonra üniversite eğitimini Adana Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Bölümünden 1997 yılında mezun oldum. İlk görev yerim İstanbul, Çatalca Gümüşpınar İlkokulunda sevdiğim öğretmenlik mesleğine başladım. Farklı il ve ilçelerde olmak üzere sınıf öğretmenliği ve okul yöneticiliği yaptım. Meslekte 27.yılımlı çalışmaktayım.2022 yılından bu yana Hatay Defne ilçesi Aşağıokçular Muhtar Ahmet Yiğitoğlu Ortaokulu müdürü olarak görevime devam etmekteyim evli ve 2 çocuk sahibiyim. Hayatta yapmayı sevdiğim şeylerin başında doğa yürüyüşü, belgesel izlemek bunun yanında evcil hayvanlara bakmayı seviyorum. Hayatımda seçmiş olduğum meslek itibarıyla çocukları çok severim. Çocukların doğal ve saf olmaları, sınıf ortamında öğrenirken duydukları heyecan gözlerindeki ışıltı ve sevginin insanı en çok mutlu ettiği anlar olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden öğretmen olmaktan hep zevk aldım ve mesleğimi önemsedim. Tüm öğrencilerime ,öğretmenlerime ve aileme sevgi ve saygılarımı sunarım.

DEPREM GERÇEĞİYLE HAYATA TUTUNMAK

6 Şubat günü arka arkaya biri 7.7 ve öğle saatlerinde 7.6 şiddetinde iki deprem yaşadık. Sabah derin uykuda olduğumuz saat 04.17'de önce hafif bir sarsıntıyla deprem anına uyandık. İlk deprem anında ne olduğunu anlamadık ve geçer sandık. Derken ilk yirminci saniyeden sonra öyle bir salladı ki evimiz sağa sola kuvvetli bir şekilde, alttan

vurarak sanki ev havaya kalkıp geri indi. Biz o doksan saniye, kimilerine göre 102 saniye, öldük dirildik. Kendimizi karanlıkta koridorda her birimiz bir yer savrulmuş olarak bulduk. Eşim ve iki çocuğumla o an göz göze geldiğimizi hatırlıyorum sanki bu bizim son bir araya gelişimiz mi olacak diye birbirimize baktığımız anı unutamıyorum. Çok şükür ailemden kimseye bir şey olmamıştı, hayattaydık. Hemen bir araya gelerek evi terk etmek üzere dış kapıya yönlendik kapıya geldik. Devamında şanssızlıklar peşimizi bırakmadı, vestiyer kapıya doğru yıkılmıştı, kapıyı açamıyorduk. Vestiyer çok yüksek yapılmıştı. Derken büyük oğlum Yusuf “Baba ben kapıyı aralayayım, siz çıkın.” Dedi. Çünkü küçük oğlum ve hepimiz o kadar çok korkmuştuk ki hemen binayı terk etmek istiyorduk. Yusuf bu sözü söyleyince hayır oğlum birlikte çıkacağız deyip kapıyı zorla araladık. Tutmazsam geri baskı yaparak kapıyı kapatıyordu. Zorla da olsa bir insan geçecek kadar kapıyı zorla açarak merdivenlere geldik. Hemen aşağıya doğru yürümeye başladık, merdivenler moloz parçalarıyla doluydu. Aşağıya indik. “Aman Allah’ım!” ... Ben depremin bu kadar yıkıcı olduğunu tahmin edememiştim. Yıkılmayan, zarar görmeyen bina kalmamış sokakta. Kendimizi dışarda bir boş alana attık. Arabam binalardan dökülen molozların altında kalmış, pert olmuştu. Damlardan düşen güneş enerji depoları, çatılar, kimisi yerde kimisi sarkmış sanki savaşı alanı gibi... Hava buz gibi, yağmur yağıyor... İnsanlar binaların duldasında korunamıyor. Bütün binalar tehlikeli olduğundan deprem artçıları da sürüyor. Derken kayınbabamın bir arsası var. Aklımıza orası geldi. İçinde de küçük, elli yıllık virane bir ev var. Kimse kullanmıyordu, gittik oraya sığındık. Eşimin ailesiyle, komşular... Yaklaşık otuz kişi orada üç gün birlikte yaşadık. Odun yok, sağdan soldan odun parçaları bulduk. Dışarda balkonda ısınmaya çalıştık. Bu arada deprem artçıları 20 saniyede bir sallanmaya devam ediyordu. Gün aydınlandı. Mahalleyi dolaşmak için sokakları gezmeye başladık. Depremin zararlarını gördükçe gözlerime inanmadım. Öğretmen kayınımaya ulaşamadık. Telefonu çalmıyordu. Onun evine yöneldik. Armutlu Mahallesinde sokaklardan bağırtılar, inlemeler, çığlıklar... Yıkımlardan ötürü evin olduğu sokağa geçemedik. İkinci gün de ulaşamadık. Biz, artık eşiyile göçük altında

kaldılar galiba diye düşünmeye başladık. Derken 3.gün kendisi ve eşinin kurtulduğu haberini aldık. Ancak eski komşumuz ve gencecik oğlu Ali Haydar'dan iyi haber alamadık. Evlerinin içinde göçük altında olduklarını duyduk ve başka birçok arkadaşımız, komşularımız göçen binaların altında kaldılar.3.günde eşimin babasının evinde çok zor şartlarda kaldık. Aldığım bir haberle annemin rahmetli olduğunu öğrendim. Şehri o kadar terk eden vardı ki ben annemin cenazesini defnetmek üzere araçla memleketime gitmek üzere yola çıktım. Yollar o kadar kalabalık ki sanki tüm Hataylılar şehri terk ediyordu. Normal şartlarda iki buçuk saatte gittiğimiz yolu, tam on saate tamamlayabildik. Anneme son görevimizi yerine getirerek onu defnettik. Osmaniye'de 15 gün kaldıktan sonra ailemi memlekette bırakıp Hatay'a döndüm. 20 Şubat günü çalıştığım okula geldim. Okulum, çok şükür hafif hasarlıydı. Binaya girip yıkılan, zarar gören malzemeleri kontrol edip düzenledik. Okul bahçemiz büyük olduğu için bahçemizde yardım kuruluşları tarafından çadır kurulmuş, çorba dağıtımı gibi çeşitli yardımlar yapılıyordu. Zamanla geçtikçe okula, binalara eskisinden daha çok girebiliyorduk. Depremın etkileri bir nebze unutmüşken 6.4 sarsıntı ile tekrar deprem anını yaşadık. O ara ben de binanın içindeydim. Çok şükür kimseye bir şey olmadan kendimizi dışarı attık. 6 Şubat'ta yıkılmayan binalar, sağlam dediğimiz birçok bina tekrar bu sarsıntı ile yıkıldı. Hatay'da yaşayan insanlar bu son deprem ile o kadar çok korktu ki yeniden şehirlerini terk etmeye başladılar.

Depremın insanlara zararı çok fazla, evlerimiz oturulmaz halde. Herkes kendine yeni bir yaşam alanı kurmaya çalıştı. Biz bu şekilde nisan ayına kadar devamlı bir şekilde bir Hatay bir memleket ailemle gittiğimiz yerlerde yaşamaya çalıştık. Hatay'a geldik, okulda kaldık. Bazı günler eşimin köyüne gittik. Orada kalabalık bir şekilde diğer aile fertleriyle yaşamaya çalıştık. İnsanın evi olmaması çok kötü bir durum. Toplu yaşamının getirdiği zorluklara alışmak kolay değildi. Yaşadığımız felaket bize öğretti ki zaman çok değerli. Atalarımızın dediği gibi "Sakla samanı gelir zamanı"... Giymeye kıyafet bulamadık, yatacak battaniye yatak bulamadık. AFAD sağ olsun, bizlere ulaştırdı. Birbirimize kenetlendik, her şeyimizi birbirimizle

paylaştık. Ülkece kenetlendik, vatandaşlarımız bizlere yardım elini uzattı.

Mayıs ayına kadar biz bu şekilde yaşamaya çalıştık. Nihayet okulu eğitim öğretime açabildik. Çocuklar yaşadığı travmayı biraz olsun unuttular. Okullarına, sınıflarına öğretmenlerine kavuştular. Çocuklarımızı ilk başta okul binasına sokmakta zorlandık. Haklı bir endişeyle okullarına, sınıflarına girmekte çekindiler. Yaz tatili başladı. Tekrar eğitime 3 ay kadar ara verildi. Eylül ayında okullarımızı açtık ve eğitim öğretime başladık. Velilerimizin yüzde 60-70'inin evleri hasarlı vaziyette. Evi oturulmayacak durumda olan velilerimiz ve öğrencilerimiz yaşamalarını konteyner kentlerde sürdürüyorlar. Öğrencilerimiz, tüm bu yaşananlardan sonra hayata ve eğitim öğretime uyum sorunu yaşadı. Her geçen gün öğrencilerin okula ve sosyal hayata uyum sağlayabilmeleri için çaba sarf ediyoruz. Depremden sonra hem yetişkinlerde hem de çocuklarda genel bir uyum sorunu, davranışlarında düzensizlik ve birçok konuda daha değişiklik gözlemekteyim.

Artık depremden önceki günlerimize dönemeyeceğiz. Elimizde var olan imkânlar bunlar, diyerek hayatımızı kaldığı yerden devam ettirmeye çalışacağız. Depremde kaybettiğimiz canlara Allaktan rahmet geride kalanlara da sağlıklı, umutlu yıllar diliyorum. Umarım Hatay eski, güzel günlerini aratmayacak kadar huzurlu bir kente bürünür. Biz eğitim camiası olarak bu konuda üzerimize düşen görevi yapmaya hazırız.